۱۷۵	هُوَ ۱۲۱ گزیده‌هایی از بیانات حضرت آقای حاج دکتر نورعلی تابنده (مجذوب علیشاه)
سلسله درسهای عرفانی	

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمنِ الرَّحیم.

مَلِکا ذکر تو گویم که تو پاکی و خدایی نروم جز به همان ره که توأم راه نمایی

ما را راهنمایی هم کرده، هرآداب و رسومی هم که داریم و انجام می‌دهیم، مظهر یکی از این عبادات و دستورات است.

عید که می‌آید طبق معمولِ عرفی که داریم، یک شستشوی بدن می‌کنیم، حمّام می‌رویم، لباسمان را عوض می‌کنیم و می‌گوییم لباس عید است برای اینکه می‌خواهیم برایمان عید باشد. عید باشد یعنی آن لباسِ سابق را کنار می‌گذاریم، لباس جدید می‌پوشیم چون هیچ بشری نیست که بی‌گناه باشد، همه یک گناهی کرده‌اند. ما چهارده معصوم داریم ولی آنها حسابشان جداست، ما آنها را معصوم حساب می‌کنیم ولی دیگر غیر آنها هیچکس بی‌گناه نیست، بالاخره گناهی داریم. از آن گناه، لکّه‌ای از هر گناهی، لکّه‌ای بر لباس پاکیِ ما ریخته شده، این لکّه‌ها را می‌خواهیم بشوییم، پاک کنیم، ان‌شاءالله بتوانیم.

همان کسی که به ما گفته بود که این کارها را نکنید، این کارها را بکنید، خطا کردیم، گناهی کردیم، لکّه‌ای افتاد. خودِ همان گفته که چه بکنید که من ببخشم. فرموده است من می‌بخشم، به شرط اینکه دیگر نکنید. ما می‌خواهیم بگوییم گناه کردیم ولی این حرف را هم شنیدیم، می‌خواهیم دیگر گناه نکنیم. مهمترین گناهی که ظاهراً ما به آن اهمّیت هم نمی‌دهیم ولی برای خداوند خیلی مهم است، کدورت بین مؤمنین است. این است که انس و الفت با دیگر مؤمنان داشته باشیم و هیچگونه کدورتی بین ما نباشد. خودِ خدا باز یاد داده وقتی گفته توبه کردید، دیگر نکنید، گذشته را هم توبه کردیم، خدا می‌بخشد. این هماهنگی مؤمنین با هم به اندازه‌ای مهم است که البتّه همه‌ی کارها از خداوند است، در اراده‌ی اوست ولی ظاهراً یک کاری را خودِ خداوند مثل آنها نکرده که ما بفهمیم ولی با چنان سرعتی انجامش ظاهر شد که فهمیده می‌شود این کار بشر نیست.

خداوند برای اینکه بفهماند شماها با هم هستید، شما مثل هم هستید، مؤمنین همه‌تان مثل هم هستید، همه‌تان یک واحد هستید. اینها را با هم جور می‌کند یعنی همان دشمنان دیروز، امروز برادرند، به هم کمک می‌کنند. به‌جای اینکه به‌قول قدمای خودشان از هم انتقام بگیرند، به هم کمک می‌کنند. هر خطایی هم که در این وسط از هم دیده باشند کَاَن‌لم‌یکن می‌شود. در همان آتش قدیم‌شان رفته، با خودِ آنها رفته. خداوند هم برای اینکه به ما بفهماند که شما با هم یک نوع هستید که من شما را با هم گذاشتم که آن آتش درونتان با هم باشد، آتش یعنی محرّکِ درونتان با هم باشد،

از یک نوع هستید، برای ما عید آفریده است. می‌رویم شستشو می‌کنیم یعنی ما آن دیروزی نیستیم که با هم دشمنیم. شستشو کردیم، حالا تمیزیم. لباسمان را کنار می‌گذاریم. لباس جدید می‌پوشیم یعنی هر کدام از ما که دیده بشود، شما ببینید، می‌گویید اینها یک آدم‌های جدیدی شدند، یک آدم‌های تازه‌ای شدند، بله! این است که در بعضی اعیاد خیلی دقّت کردند و شاید بتوان گفت که شرکتِ در آنطور اعیاد خودش نوعی عبادت است و سر تسلیم فرود آوردن در مقابل هر چه امر خداست.

بسیاری اوقات هم که بعضی از بزرگان عرفان دیدید در یک مسائل سیاسی وارد شدند، این را فکر نکنید دخالت کردند که می‌خواستند اوّل وکیل بشوند، بعد وزیر بشوند، بعد چی بشوند، نه! آتشی بوده، مثل آتشی که روشن می‌کنند. آمده‌اند از روی آن رد شدند، قدم گذاشتند و با پایشان خاموشش کردند و رفتند. از این قبیل خیلی از موارد در تاریخ داریم. حتّی به‌این‌جهت شاید شرکت کردنِ مثلاً در چهارشنبه‌سوری یا اینها، همین است نشانه‌ی اینکه ما هم می‌خواهیم از آتش بپریم آن‌طرف. آتش روشن است، همه‌ی ما را در بر گرفته ولی ما به مدد الهی می‌خواهیم از روی آن بپریم. رد بشویم که به این آتش گیر نکنیم. زنهار! آتشی که به‌عنوان عناد و دشمنی و کدورت با هم در دل‌ها روشن شده، بشوییم. تصمیم بگیریم از این لحظه همه‌ی این کدورت‌ها را دور بریزیم، هر وقت این تصمیم را گرفتیم، مسلّماً این تصمیمِ ما، در نظرِ آن طرفِ ما هم اثر دارد و تقریباً خاموش می‌شود. واقعاً اگر دیده باشید، توجّه کرده باشید، خودمان در همین زندگی کوتاه خودمان و محیط کوچکتر خودمان دیدیم خیلی از دشمنی‌ها تبدیل شدند به برادری و آنچنان برادرانی که در برادری مثال می‌شوند. (برگرفته از گفتارهای عرفانی صبح شنبه، تاریخ ۱۳۹۴/۱۲/۲۹، جلسه برادران ایمانی)

*****

مبنای اساس زندگی بشری و تکامل زندگی بشری بر انس و الفت و محبّت بین افراد است. بارها این صحبت شده خودمان در آیات قرآن بخوانیم، چندین بار به عبارات مختلف خداوند فرموده است که فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْواناً وَ كُنْتُمْ عَلىٰ شَفا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْها (سوره آل‌عمران، آیه ۱۰۳) با هم لب پرتگاه اختلاف و آتش بودید که البتّه این آتش به همه‌ی آتش‌ها تسرّی دارد یعنی رباخواری می‌کردید، با هم دشمنی می‌کردید، آدم‌کشی می‌کردید که همه‌ی اینها هم از دشمنی و عناد با هم برمی‌خیزد، در این حالت بودید که شما صبح که بیدار شدید، برادر بودید یعنی آنچه که برای ما اصلاً مشکل و بعضی اوقات محال است، خداوند در یک لحظه تبدیل می‌کند ولی منّت سر ما می‌گذارد. کمتر جایی است که خداوند منّت گذاشته باشد، همه‌ی نعمات را داده ولی بر هیچ نعمتی منّت نگذاشته جز این مسأله‌ی الفت بین شما. بنابراین سعی کنید که هیچ‌وقت کدورت و نقاری بین مؤمنین، بین شماها ایجاد نشود و در این راه هر قدمی بردارید، خودش عبادت می‌شود. مهمترین عباداتی که برای ما هست، عباداتی است که راجع به اجتماع ما است. نماز عبادتی دارد که به دسته‌جمعی انجام می‌شود، حج همینطور گو اینکه وظایف شخصی ما است ولی دسته‌جمعی برای همه هست چون اساس اجتماع هم، اساس بشر هم، مدنی‌الطبع است یعنی زندگیِ بدون اجتماع برای

بشر ممکن نیست و این زندگی را شما شیرین کنید که زندگی برایتان زنده باشد. خداوند منّت گذاشته که به شما حیات داده، زندگی داده این زندگی را که خدا داده، شیرین کنید و سعی کنید تلخی کدورت و دشمنی در آن نباشد. عیدها و تغییرات هم بهانه‌ای است و موعدی است برای انجام چنین عملی. عبادات فقط نماز و روزه و حج و امثال اینها نیست، آنها عباداتی است که هر کدام یک مظهری از زندگی ما دارد و برای تربیت جامعه‌ی انسان است. به عباداتی که از لحاظ اجتماعی داریم مراقب باشید و رفتار کنید، ان‌شاءالله. (برگرفته از گفتارهای عرفانی صبح شنبه، تاریخ ۱۳۹۴/۱۲/۲۹، جلسه خواهران ایمانی)

*****

ما امروز همراهِ با پدرانمان، اجدادمان در گردشِ روزگار به امر الهی مسلمان بودیم. قبلاً زرتشتی بودیم ولی به‌هرجهت بنده‌ی خدا بودیم، نماینده‌ی خدا را اطاعت می‌کردیم و همه‌ی ما، امروز ما و اجداد ما، در آن محلّی که الان هم هستند، جشن گرفتیم. یاد گرفتیم.

امیدوارم همانطوری که این روز را نوروز اسم گذاشتیم، برای ما روز نو باشد. الحمدلله روی‌هم‌رفته تا حالا نعمات الهی بر ما بوده است. باز هم نعمات باشد و باز هم خداوند لیاقت ما را بیشتر کند که این نعمات را بفهمیم.

من این را تبریک می‌گویم. همه‌مان با هم تبریک می‌گوییم و از خدا این را می‌خواهیم.

یک بیانیّه‌ی مختصری نوشته شده که می‌خوانیم، یک دستور مفصّل‌تری هم در پانزده، شانزده صفحه هست که برنامه‌ی آینده است. بیلانمان الحمدلله به اندازه‌ای که خدا قدرت داده بود، بیلان کارمان، بیلان کارِ روانی‌مان خوب بود، بد نبود.

ان‌شاءالله از این بهتر باشد که خوب باشد، نه اینکه با بد مقایسه بشود. ان‌شاءالله، امیدوارم.

***

مصافحه همیشه باعث برکت انسان است. یک مصافحه که در موقع بیعت کردیم، در واقع نمونه و علامت بیعت همیشگی ماست و مصافحه‌ی همیشگی است. معذلک در مجالسی مانند اعیاد و اینها دلمان می‌خواهد که با برادران مصافحه کنیم و گاهی برای بعضی‌ها این امکان را ندارد که زیاد ادامه بدهند و از طرفی بنا به یادگار فرمایش حضرت محبوب‌علیشاه دو نفر درویش که از صفای قلب با هم مصافحه کنند هر کدامشان می‌تواند طرف را به‌منزله‌ی بزرگش، شیخش، قطبش بداند و بنابراین هر دو نفری از فقرا که با هم مصافحه کنند، به‌منزله‌ی مصافحه‌ی همگی است. به این جهت هم من معذرت می‌خواهم از اینکه نمی‌توانم بیشتر مصافحه کنم بنابراین با یک عدّه‌ای مصافحه می‌کنم دیگران هم همینطور خیال کنند که خودشان با هر کدام مصافحه کنند، صحیح است. متشکّرم. (برگرفته از گفتارهای عرفانی صبح یک‌شنبه، تاریخ ۱۳۹۵/۱/۱، عید نوروز، جلسه برادران ایمانی)

*****

ما رسوم و آداب را هم باید در حدّ اعتدالش رعایت کنیم. مسأله‌ی دیگر معاشرت‌هایی است که

در این بیانیّه هم ذکر شده، معاشرت‌های جایز و صحیح. همانطوری که خداوند می‌گوید: بِسْمِ‌اللهِ‌الرَّحْمنِ‌الرَّحیم این اوّلین چیزی است که ما، در عبارت‌مان وقتی بیدار می‌شویم، می‌گوییم. اوّلین صفتی که برای الله می‌گوییم، می‌گوییم بِسْمِ‌اللهِ‌الرَّحْمنِ‌الرَّحیم صفت رحمان و رحیم است. صفت رحمان صفتی مختصّ اوست، مختصّ خداوند است. صفت رحیم، رحمت او و محبّت اوست به تمام بندگان، بنابراین ما هم اگر بخواهیم پیرو خداوند باشیم و از خداوند تجلیل کنیم، باید محبّت داشتن به همه‌ی بندگان خدا و به همه‌ی مخلوقات خدا را داشته باشیم، البتّه در حدّی که گفته شده. یک بیانیّه‌ای هست که خوانده شد، این مختصر و به‌عنوان عرض تبریکِ من است در پیشگاه همه‌ی اخوان که من خودم را مفتخر می‌دانم به اینکه خدمتِ فقرا به من سپرده شده. همه‌ی اقطاب هم همین را می‌گویند، خدمت فقرا به من سپرده شده. همانطوری که خدمت در یک منزلی، اگر خدمتِ فرزندان را بخواهید بکنید، باید از همه جهت، معنوی و مادی مراقب‌شان باشید، به‌همین‌جهت این خدمت به من رجوع شده و من به آن مفتخرم. همین حالت را همه باید تا حدّی داشته باشند که به سایر بندگانِ خدا به‌خصوص فقرا اهل خدمت باشید و محبّت کنید.

هیچیک از مشایخ مقام خودشان را جهت برتری نمی‌گیرند ولی برتری دارند، دیگران باید رعایت برتری را بکنند ولی خود آنها، خود مشایخ می‌نویسند باعث افتخار است. در اجازه‌نامه‌های همه هم نوشته شده این خدمت را باعث افتخار بدانند نه باعث سروری، ان‌شاءالله ما هم همینطور باشیم. امیدوارم سال جدید بر شما خیلی خوب باشد و تمام اوامر خداوند و نواهی خداوند بر زندگی شما مسلّط باشد و شما را به همان راه ببرد و بخوانیم:

الهی چنان کن سر انجام کار تو خشنود باشی و ما رستگار

(برگرفته از گفتارهای عرفانی صبح یک‌شنبه، تاریخ ۱۳۹۵/۱/۱، عید نوروز، جلسه خواهران ایمانی)

بیانات حضرت آقای حاج دکتر نورعلی تابنده (مجذوب علیشاه) شامل: جزوات گفتارهای عرفانی/ شرح رساله شریفه پندصالح/ شرح فرمایشات حضرت سجّاد علیه‌السلام (شرح رساله حقوق)/ شرح فرمایشات حضرت صادق علیه‌السلام (تفسیر مصباح‌الشریعة و مفتاح‌الحقیقة)/ جزوات موضوعی (درباره‌ی استخاره، خانواده، حقوق مالی و عشریه، دعا، خواب و رویا، بیماری و شفا، روح، شیطان، آداب حضور در مجلس فقری، امربه‌معروف و نهی‌ازمنکر)/ جزوات رفع شبهات با گزیده‌هایی از بیانات/ جزوات پرسش و پاسخ با گزیده‌هایی از بیانات/ مکاتیب عرفانی (مجموعه‌ی پاسخ به نامه‌ها)/ مجموعه دستورالعمل‌ها و بیانیه‌ها/ شرح و تفسیر برخی از آیات قرآن کریم/ گفت‌وگوهای عرفانی (مجموعه‌ی مصاحبه‌ها) منتشر شده است.

جهت سفارش و دریافت جزوات از طریق شماره تلفن ۰۹۱۲ ۵۸۳ ۸۲۴۲ و یا سایت WWW.JOZVEH121.COM اقدام فرمایید. همچنین برای دریافت گزیده‌هایی از بیانات می‌توانید به کانال jozveh121@ در برنامه‌ی تلگرام بپیوندید.